

Coral Universitària de Mallorca als Concerts de Marata

Un altre cop, Santa Coloma de Marata registrà el ple absolut. No hi cabiem tots a dins, i varen restar les portes obertes per poguer acollir tanta gent i per poguer respirar una mica els que eren dins del tot. Hi havia gent de tot arreu, i fins i tot vàrem veure-hi en Manuel Cabero, director del Cor Madrigal i en Joan Casals, director del Montserrat.

Abans de començar, els cantaires ens varen fer un precalentament amb base a escales i exercicis curiosos i variats. En Joan Company, el director del grup, ens va advertir que el cor no estava complet, ja que havien tingut baixes per malaltia, i entre ells, els solistes. Per això no podrien interpretar tot el programa.

La gent de les illes començava a cantar a les deu en punt, amb una cançó popular arranjada per Francesc Batle: Sor Tomasseta, a la que seguí el Copeo Matancer, amb uns bonics diàlegs entre homes i dones. Seguiren una ben triada selecció de cants populars mallorquins, d'entre els quals en destacaria «Una dona llarga i prima» amb un arranament sincopat i tallat d'en Baltasar Babiloni.

Les armonitzacions i els jocs de veus

eren molt bells. Malgrat l'absència d'algunes veus importants, la cohesió entre el grup i el director era perfecta. Tots els nivells de veus acurats. No hi havia error de cap classe. Massa.

A la mitja part, degut al cansament i a la manca d'aire, una noia del grup es va desmaiar i el propi director la va portar en braços a l'eixida, sense que la cosa passés a més.

A la segona part, un bellíssim tema: «Lo que diu una cançó» amb uns solos d'una noia i un noi que suplien els malalts, molt ben trets. El de la noia tenia un quelcom de primitiu veritablement encisador. Va seguir «Retorn de la primavera», amb una armonització estremidora, que va arrencar aplaudiments més que intensos. I quan l'esperit ja estava en dansa dins de tots nosaltres, i ens sentiem, com es diu, «transportats», aleshores el presbiteri se'ns omplí d'animalets: Gallines, pollastres, tigres, lleons, cabres, gats, gossos. Era una curiosíssima i joganera cançó en llatí, de l'any 1.500, que parlava dels destins que Noé va donar als animals en sortir de l'Arca. Aquesta cançó acaba així:

...finalment va dir a l'ase i al porc:

—Vosaltres sereu caps i presidents de tots aquells qui s'obstinen a menysprear la música i els músics.

i això ja ho cantaven quan tot just es començava a parlar seriosament de música!

En acabar el concert, ens varen oferir tres cançons de més.

De primer, la bellíssima «Muntanyes del Canigó», que va sorprendre'ns a tots ja que no esperàvem una cançó catalana dins d'un recital de cançons illenques. Després, «La Balanguera», que ja havia estat cantada a la primea part del concert, i en la que tots ens vàrem convertir en cantaires. L'audició va finir amb una repetició, la d'«Una dona llarga i prima» tan espectacular i bonica.

Un altre cop sortíem a mig matí d'un boníssim concert. Un altre cop havíem avançat a molta gent que encara dormia. Però no érem «quatre gats» sinó molta gent que s'estima la música i la respecta.

No hi havia, entre nosaltres, candidats per a ser nomenats «caps i presidents», de segons què.

ARIAN BOTEY

**Sastreria
Camiseria
Confecció**

Masó

GRANOLLERS

Plaça Perpinyà, 3 - Tel. 870 05 95